

Покойници.

6.

Бавно

По- кой-ни- ци, вий въдругиполкъ ми-нах-те, де нѣ-ма от-пускъ
ни зовъ за бор-ба, вий брат-ски се пре-гър-нах- те, лег-нах- те —
и „ле-ка нощъ“ на вѣ-ки си ка-зах-те до вто-ра-та трж-ба.

Покойници, вий въ други полкъ минахте,
Де нѣма отпускъ, ни зовъ за борба,
Вий братски се прегърнахте, легнахте —
И „лека нощъ“ на вѣки си казахте
До втората тржба.

Но що паднахте тукъ, деца бурливи?
За тронъ ли златъ, за нѣкой ли кумиръ?
Да бѣше то — остали бихте живи,
Не бихте срѣщали тѣй горделиви
Куршума . . . Спете въ миръ.

Българио, за тебе тѣ умрѣха,
Една бѣ ти достойна зарадъ тѣхъ,
И тѣ за тебъ достойни, майко, бѣха!
И твоего име само катъ мълвѣха,
Умираха безъ страхъ.

Но кой ви знай, че спите по тѣзъ полета?
Надъ вашия гробъ забвенето цѣфти.
Кои сте вий? Надъ сѣнката ви клета
Не мисли никой днесъ, освенъ поета
И майкитѣ свѣти.

Почивайте подъ тѣзъ могили ледни;
Не ще да чуйте вечъ тржба, ни вождъ,
Ни славний грѣмъ на биткитѣ победни,
Кѣмъ вѣчността е маршътъ ви последни.
Юнаци, лека нощъ!

Ив. Вазовъ.